

Hegym

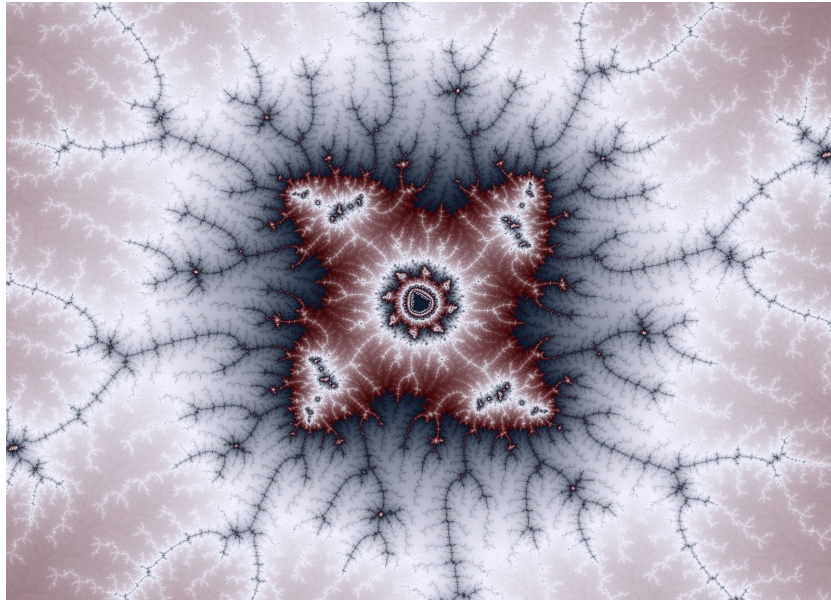
Dolgozat

Készítette: dr. Szűcs Gábor
Kőrösi Csoma Sándor Magyar
Egyetem, 3. évfolyam

Az ember tollat ragad, ha elér egy olyan telítettségi fokot, amikor túlcsondul. Túlcsondul benne a megszerzett tudás, a forrás vize, amely nem hagyja, hogy mindazt, amit végre magáénak tud visszatartsa. Túlcsondul az Élet Vize, az Elme, amely összeköti a világot, Teret ad a Létnak, hagyja, hogy fejlődjék, kiteljesedjék, részt vegyen az isteni Evolúcióban. Akkor is ragadhat tollat, ha csupán firkálni szeretne. Sokan firkálnak is (napilapok, hirdetések stb.) naphosszat, de mi haszna? Remélem, hogy az a pár sor, amit itt papírra vetek nem ez utóbbi cselekményt fedl és hasznos lámpásnak adódik az utat keresők számára.

Jó pár éve annak, hogy elindultam a számomra kijelölt úton. Sokáig csak botorkáltam, de ma már határozottabban lépdelek. Köszönhetem ezt azoknak, akik előttem járnak. Sokan akadtak az utamban, akik lámpást tartva egyengették ösvényeimet. Ennek köszönhetően ma már nem aggasztanak azok a földi hívságok, amelyek oly sok, jóra való honfitársamat gyötörnek, kötnek gúzsba nap mint nap. Ilyen lámpás volt számomra Kiss Dénes, Varga Géza, Varga Csaba, de fénylő fáklyát tartott magasra előttem Marton Veronika, Varga Tibor, Molnár V. József, Papp Gábor is. Lippay Bertalan, Petrovszki István, Farkas Lőrinc is több elgondolkodtató szófejtést közölt velem. Szemlélődve járok, tanulok a hétköznapi emberétől is. A benzinkutastól kezdve az egyetemi tanárig. Azt a szemléletet, amelyet kialakítottam magamban Kiss Dénes, Kisfaludy György és Varga Csaba gondolatai inspirálták. Legutóbb Csöpel Lára a magyar népmesékről mondott értekezése gondolkodtatott el.

Ma már érzem és számomra tökéletesen működik a magyarázat: **Világunk teremtés és nem fogyasztás elvű.**

Az Ős isteni Tan burjánzik, fakaszt életet, nyilvánul meg mindenben. A mai fiatalok számára megfogható formában mindezt az un. fraktálokkal tudjuk megjeleníteni. Azért így fogalmazok, mert a mai ember a számítógépek monitorjára szegezve találkozhat ezzel az összefüggésszerrel. A régiek egyszerűbben fogalmaztak. **Világfa** ábrázolásaikkal írták körül ugyanezt, érthetően, megélhetően.

Értették a magból növekvő gyökerek, a Fény felé törő csíra (csir – gyer – kör) szándékát. Rájöttem arra is, hogy a minket megelőző generációknak nem csak a mindennapjait hálózta be a teremtésben való hit, hanem ez alapján értették a kimondott szavainkat, a népmeséinket, mondáinkat, népdalainkat és a megélt Életüket, építették környezetüket. Már értem anyám hitvallását, szavait is: „Fiam! Azért életem, dolgoztam, hogy nektek jobb legyen!” Nem a mindennapok taposómalmában, egymást taposva tülekedők hitvallása ez! Ez a MAGYAR

hitvallás. A vertikális, égbetörő, előremutató tudás és ehhez nem kell más csak az, ahogy az öreg székegy ember vallotta: „Csak tegyük a dolgunkat.”

Az elmúlt egy évszázadnak nem az a legfőbb vétke, hogy meghozta a trianoni döntést vagy, hogy vétett az egyén ellen. Ez is kellően embertelen. A legnagyobb inkább az, hogy rákényszerítette az embert, forduljon el Istentől vagy higgyen a másik embernek, aki majd elvezeti a helyes úton, ahelyett, hogy maga járta volna végig az útját. Persze azok, akik ezt kiagyalták nem sejtették, hogy ez megvalósíthatatlan. Nem értették vagy csak a tagadásba vetett hitük kápráztatta el őket. Nem akarták elfogadni, hogy Isten bennünk él, mindannyiunkban. Ő az anyagi világ mag-teremtője és ő az, aki a „nagy bum” előtt már kormányozta a Világot, annak kezdete óta. Annak ellenére így van ez, hogy a TER-EM-TŐT „számúzték” belőlünk, az életünkben ki a szélre, de itt is utat tör, megjelenik. Motívumvilága ma is díszíti kerítéseinket.

Orvosként nap mint nap megélem az ember halálközeli állapotát. Jó tizenhat évvel az első szárnypróbálgatásaim után már másként látom a Világot. Felfogok benne olyan dolgokat is, amelyek mellett régen elmentem. Átérezem a másik ember Lelkét, szenvedését és miközben az un. egészségügy elembertelenedik és csak a pontok meg a finanszírozás bűvöletében vergődik, jó páran álljuk a sarat, menetelünk árral szemben nap mint nap.

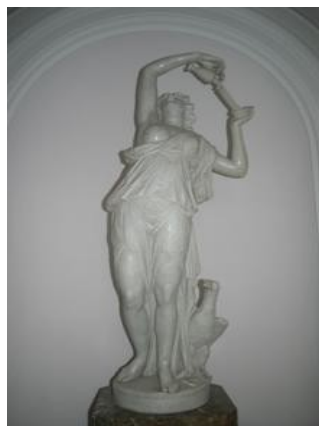
Most még sem erről írnék, hanem arról a csodáról, amely jó egy éve ért. Fölfedeztem, hogy az édes (idős) anyanyelvünk, amely maga az Éden Anyjának a nyelve, az Életfa egyik

megnyilvánulása. Később rádöbbsentem arra, hogy ez a "modell" olyan, mint amit ma fraktáloknak hívunk. Rájöttem vagy inkább rádöbbsentem arra, hogy mitől szóltak az apostolok nyelveken. Megértették ősi nyelvünk törvényszerűségeit, képesek voltak az akkori világ népeivel (természetesen, akik rokonnépek voltak és nem szerkesztettek számukra kitalált nyelveket a világ leigázói – szláv, német, indoeurópai nyelvek) együtt gondolkodni, beszélni. Varga Csaba eszmélései sokat segítettek, hogy ezt felfogjam.

A nyelvünk olyan, mint egy facsemete. Valaha egy magból gyökeret verő magonc volt, ma már csak egy hatalmas, vén tölgyfának látjuk. Koronája rendezett, messziről egybefüggőnek látszanak az ágai. Kimondott szavaink "egyértelműek", mégsem fogjuk fel mélyebb összefüggéseit. Talán azért nem, mert a mindennapi kapcsolatok terén nincs is rá szükségünk. Még is léteznek, élnek az összefüggések mind a mai napig. Erre Kiss Dénes nyelvi matematikája

is rávilágít. Szavaink teremtenek, 'háromkodnak'. Jót s rosszat egyaránt. Olyan szorosak ezek az összefüggések a teremtett világgal, hogy a kimondott szó határozott képet kelt bennünk. Igen bennünk, Magyarokban. Persze csak akkor, ha hagyjuk. Az összefüggések természetesek, a teremtésben részt vállaló ember világhoz való viszonyát tükrözik. Harmóniát teremtenek ember és Isten között. Természetesen azoknak, akiknek ez a mai napig semmit nem jelent, de ma a világunkat (azt hiszik) uralják túllontúl érthetetlenek, így inkább tagadják létezésüket. Nyelvtani szabályokba merevítik Életünket, Anyanyelvünket. Azt hiszik így egyszerűbb lesz elbújni Isten elől. Elbújni és eldugni a többi Lelket is. Ma már egyre inkább érzem, hogy lehetetlent kívánnak. Nem fog menni. Egyre jobban működik valami, ami ébredést szít és ez a valami az Ősvíz, Nagyboldogasszonyunk, Anyánk, Terünk, ami teret ad létezésünknek, teret ad a Kőrös Istennek, a Fiúnak, a Világ-világának az energiának. Ezt a Vízet önti ismét a Vízöntő a Világba, hogy tiszta Víz kerüljön a poharainkba.

A Vízöntő (Ízis) a Markusovszky Kórház bejáratánál

Semmi sincs, ami véletlen lenne! Alap törvényszerűségként is elfogadhatom ezt a megállapítást. Azért hogy „megéljünk”, alapvetően azért, hogy a „tartóink” zsebébe egyre több „érték” vándoroljon, más városokban is vállalkozó munkát, ügyeletet. Így történt ez jó pár hónapja is, amikor Csornán dolgoztam. Hosszabb útjaim során el-elmélázok a településeink nevein. Észrevettem, hogy gyakorta „félrehallott, félremagyarázottak” ezek az elnevezések és ma már az átlagos fülnek érthetetlen apró kövekből épülnek fel. Olyan kövekből, amelyek avatott fülben értékes gyémántokká válnak. Hogy ne is értsük, gyakran képtelennek vagy éppen nagyon is elfogadhatónak tűnő történetekkel „magyarázzák” meg az eredetüket. Miután olvastam Kiss Dénes, Varga Csaba, Baráth Tibor, Dr. Nagy Sándor gondolatait és hasonlóan kezdtem szárnyalni az Életfa lombja között szabadon, ahogy Ők, mint a madár észrevettem, hogy nyelvünk legalapvetőbb elemei, a gyökök valójában egy-egy mássalhangzó szakrális értelmezése, az általa jelölt gondolatsor, folyamat, elvont fogalom köré épült elemek. Azt is felfedeztem, hogy a szigorúan vett nyelvtani szabályaink értelmezhetetlenek, nem az élő magyar nyelvre jellemző tulajdonságok. Kis ráérzéssel ezen településnevek beszédessé váltak számomra. Ilyen a Bő, Bősárány neveink, melyek a bes(bő-ös)enyő(ányó) vidékek falvait nevesítik. Az un. Rábaköz amúgy is a Nagyboldogasszony, Pan-non, Napamasszony tiszteletének egyik központja. Csorna nevét elemézve a cso - forrást jelent. Érdekes, hogy a magyar-székely rovás ABC-kben a 'CS' (cső) betűnk egy négyzettel ábrázolódik. Azt is mondjuk, hogy megnyitjuk a csapot. Sok településünk nevében ott a cso, csa. Csopak, Badacsony. Az 'R' általában urat, fényességet jelent (nem abban az értelemben, amint ma gondolunk felőlük). A 'Na' pedig anyát. Az is érdekes, hogy létezik és tudnak egy artézi kútról, melynek a vizét a vasútállomásra vezették és a forrás helyén a XIX században malmot üzemeltettek (A malom az Élet, a búzaszem feldolgozásának a helye, azé a SZEM-é, amely Nagyboldogasszony ölet mintázza.) Ilyen Kőszeg neve is, amely még a XVII században Kőszéknek hívatott. A Kő Fiú Széke, Krisztusé. Ilyen településnév még Dobogókő, Irottkő.

A 'kör' gyökünket Kiss Dénes, Varga Csaba igen széles szóbokorral megáldottnak mondja. Még mélyebbre ásva kiderül, hogy a kör, a KR nem egy, hanem két alapgyökből gyúrt szavunk. A 'K' az ak-ák-ek-ék-ik-ok-uk-ök-ük vagy ka-ká-ke-ké-ki-ko-kő-ku-kü maga az egyik Teremtő, akit több helyütt Ká-nak (Ennek adnak az utóbbi évszázadokban pejoratív értelmet.), léleknek vagy ÉK-nek, Ékességnek hívunk. Jelét asszonyaink előszeretettel hordják a nyakukban, mint nyakéKet. Függőleges, rombusz alakban jelenik meg. Néha mandorla (búzaszem) alakú, ilyenkor 'Mária a kisdeddal' képet rakunk bele. Érdekes az ekkor felvett alakja. Erős hasonlatosságot mutat a HUN rovásABC 'ly' lyuk-betűjével, amely inkább a lyukból kiáradót, a csírá, forrást jelenti. Érdekes, hogy Telegdy Rudimentájában ezt még 'eLi' betűnek mondja. Az 'R' újfent az urat jelöli, amely a Fényességet, a Felséget jeleníti meg. Úgy, amint Égitában Rá neve.

Máriát a kisdeddal még láthatjuk az utak mentén. A vándorok segítői ők. Mindig egy nagy fa, vadgesztenyefa tövében állnak, ahol jó megpihenni. Mária (aki inkább Nagyboldogasszony) ölen térül-fordul a Fi, Fény Fi, Krisztus teremtve rendet, erőt, anyagot. Régi eleink ismerve a világ teremtését, a „nagy bumm” előtti állapotokat, a teremtés utolsó fázisait kívánták így bemutatni a számunkra, szerves egységbe forrasztva mindennapjainkkal.

Hasonlóan bonthatom elemeire a HR, SR, MG gyökeinket is. A HAR – harc, harsány, harag, Hargita szavainkban mindig valami expresszív, kirobbanó értelmet hordoz. Valóban. Már Czuczor Gergely („... Neve: há. Nevezik különösen szellemi vagy lehelő betűnek is... Minthogy a fölfelé törekvés erősebb leheléssel vagy lélekzéssel jár, megvan a h oly szókban, melyek tetőt, magasságot, magasra hatást, távolodást, kinyúlást jelentenek, mint: hág, hány, haj, háj, halom, has, hát, ház, hegy, héja, héjáz, kupa, had, hagy, hosz, hoporcs, horog, hóri horgas stb.) is megerősíti, hogy a 'h' betűnk a kiáradást, a terjedést is magában hordozza. Úgy, ahogy a kisgyermek téli esteiken az ablaküvegre párát lehelve játszik. A 'h' azonfelül jelenthet fennen lévő, magasztosat, nagyságosat is. A hó tudva lévő a hegyek sípkáját adja. A hegy, a Hatalmas Egy lakhelye, akiről a régi, hegyi ember tudta, hogy az Anyaisten, H-olle (ellő) anyó lakhelye. Éppen ezért a HAR a magasságos Úr-Anya, az eGi-Ta annak Égi Tanyája.

Kiss Dénes, Varga Csaba által említett sor, szor, szer, szőr, sör stb. a sokszorozás

gyöke. Ebből a szempontból vizsgálva a sa-sá-se-sé-si(szín)-so-ső-su-sü inkább a fénnel, a növekvőben lévő fényenergiával (Krisztus) lehet kapcsolatban és így természetesen a sokszorozással is (lásd inda motívumok, teremtménymotívumok). A sár valaha fényeset (sár-arany), szőkét, világosat jelentett. Hasonlóan a szár is, amely a Virágot (Világot) a Fény felé emeli. Volt nekünk Szár Lászlónk is, neve inkább a fénnel, mintsem a növényi szárral hozható összefüggésbe. Azt is észrevettem, hogy sok olyan szavunk ismert, amely ellentétes értelmet kap pusztán attól, hogy magas vagy mély magánhangzóval egészül-e ki az alapgyök. (Milyen érdekes, hogy a mély szavunk magas, míg a magas mély magánhangzókat hordoz!) Szár – szar, Isten – Sátán.

Varga Csaba oldalán találtam egy ill. több érdekes sziklarajzot, amelyet francia területeken találtak és 10-19000 évvel ezelőtt festette falra művészelők elődünk. Rajra 3 jel:

< X /

Eleddig megfejtést nem láttam közölni a feliratról. Csaba kellően szerény ahhoz, hogy határozottan állást foglaljon, ráadásul ezek pillanatok alatt szétszednék, ellehetetlenítenék. Jómagam ettől nem tartok bár, ha sokat ugrálok... a ki tudja! E három jel így egymás után olvasva nem sokat mond. Hun, szkíta ABC segítségével meg semmiféleképp sem szándékozik megfejteni a tudós grémium. Hallgatnak róla, mintha nem is létezne, mármint az őś ÁBC. Ez a helyzet a nyugati tudósokkal is (tisztelet a kivételnek). Ezek csak az északi rúnákat említik (amelyeket szintén róttak).

Érdekesnek találtam a feliratot, ha elforgattam 90o-al. Az < - nek így 'S', az X - nek hagyományosan 'B' és a ferde rúdnak / 'R' olvasata adódott. S-B-R. eSeBeR - seber - seper, sepret mondjuk ma is a 'szlengben', netán SaBaR olvasattal? Valóban. Ez utóbbi olvasat számomra szimpatikus ugyanis mindkét rajzon futó, kengyel, futószár, zabola nélküli állatokat látni. Az is egybecseng ezzel a megfejtéssel, hogy a mai Szombat-hely valamikori elnevezése SaBaRiA volt, amely szabad várost jelentett. Később, amikor bizonyos kereskedelemmel foglalkozó népek egyik központjává lett szintén szabad, azaz sabbat-helynek hívták. Természetesnek veszem, már csak az időrend kedvéért is, hogy ezen népek a szabad, szabar elnevezést a korábban itt és a Kaukázus lejtőin is élő, őś sumírnak (akik magukat K-N-G-R-eknek nevezték) is elnevezett népességtől vette az elnevezést és nem fordítva.

Bukdosva a faágak közt keresem a Fényt, a belső Békém. Érdekes a béke és a pax szavak azonossága. A b-p-f-v-m-n elől képzett mással hangzóink. Megesik, hogy könnyedén felcserélődnek. A 'latinok' X szerintem kiejtés szempontjából G vagy K lehetett és szerintem sohasem ejtették ksz-nek. Így kiderül, hogy földművelő eleinknek a PAG - BAG - MAG jelentette

a békét. Milyen érdekes, hogy a 'bag' ma angolul csomagot is jelent. Az oroszok érdekes MÍR-nek említik a békét. A mír lehet me-er is, ami a franciáknak a ten-ger-t jelenti, aki az Életvizek Királynője: Ma-Úr. Róla kapták a Ma-úrik is a nevüket? A maják YO-MA-nak, az ősi japánok AJ - NU-nak hívták. A Szkytha (ŐS-kú-ta = az Ős NaP-Fiú Földje vagy eSKeTettek – esküt az Ős KőRe fogadtunk) népek TEN-nek nevezik (T – teremő, tér, az EN, Ünő, Emese, tápláló anya, a teljes és tejes (Tejút), a Tüzes, aki Tűz – Tíz – Ten – Népmeséinkben gyakran szerepel a „tüzes folyó”, melyen a főhősnek át kell mennie, ha el akarja érni a célját...Az angol háló azaz 'NET' szó ennek a tükörszava.). Érdekes az ISTEN szavunk tenni igénkkel való kapcsolata is.

Mindez vadnak és ijesztőnek tűnhet. Az is első hallásra, de aki tudja, hogy a fraktálok azonos elven felépülő, de mindig más-más arcot mutató képek, az tudja, hogy megtalálta az isteni tudás kicsiny morzsáját. Látja Isten sokarcúságát, és így felfedezi embertársaiban a Kőr Isten (Krisztus) arcát is. Azért írom le mindezt, mert vallásos neveltetésem ellenére csak az utóbbi években kezdek megérteni valamit abból, amit akkor hallottam. Tanáraink, nevelőink félelemből vagy pusztán értetlenségből ezt nem mondták el.

Észrevettem, hogy a szakralitásunk kikerült az életünkben a szélre. Ezért erősebbek ma a „szélek”, ezért törnek a mag ellen. Ez a folyamat már jó ideje zajlik. Századunkig ellenálltunk, de soha nem fogadtuk meg az ősök tapasztalatát. Ma az idősb generáció azért feszült, bánatos, kiábrándult és fél az elmúlástól, mert senki meg nem kérdi a véleményét, senki nem fürkészi bágyadt tekintetét, nem hallgatnak a szavukra. Egyrészt elválasztották a családokat, a fiatalokat a városokba csábították hamis illúziókkal. Individualizáltak mindenkit, függőségünket az egekig emelték. Ma már a falusi ember is a bevásárlóközpontba jár vásárolni és megcsodálja a doktort, aki csodabogárként kezdi feleségével újra művelni a kertet, feltörni az ugart.

Korábban is próbálkoztak, hisz Róma már iu. 34-ben Siparban székel, amit mind a mai napig Savaria néven emlegetünk. Savariát egyébként Sabarianak esetleg Sipariának hívhatták. A város nevének értelmezése közben a S-B-R mássalhangzók által közvetített közvetített értelmet boncolgattam és a SABAR mögött a sumer nyelvből is következtethető „szabad” értelmet nyertem, amely vonatkozhatott magára a településre, annak lakóira a szkítákra (Ős Kú Ta – Esküt – Askata) vagy a szabadon bolyongó, pörgő folyócskára a Perintre (pERSZE EZ IS AZ Örök Meg-megújulóról, Napunkról kaphatta a nevét.).

A római, páli kereszténység térítésének első, „eredményes” megnyilvánulása az István király alatt megindult folyamattal vette kezdetét. Legalábbis erről van írásos dokumentumunk.

(Is. Badinyinál) István jóhiszemű szakrális uralkodóként el sem tudta képzelni, hogy amit Róma képvisel hamis lehet. Emlékeztetett Attila római missziójára, így fel sem tűnt neki, hogy az Egyház hamis irányba, de legalábbis szűk akolba tereli juhait. Ezért látszik személye oly ellentmondásosnak. A halála előtt azonban megvilágosodik és országát, melyet a Nagyboldogasszonytól nyer 998-1000-ben, annak visszaszolgáltatja és oltalmába helyezi. Mi, kései utódok nem is értjük milyen nemes tett volt ez és hogy ezzel jó 500 évvel elodázta a birodalom bukását. Európa pilisi vezetésű egyesítése fiának Imrének a halálával szertefoszlott és már neki sem maradt ideje a veszteség kiküszöbölésére. Utolsó erőfeszítését a Vazul fiak trónra emelését a bajorok akadályozzák meg. A nagy álom, hogy Európa népei, a NAP fiai (PANON fiúk – P(B)ő-ANA fiai) nem tudtak ismét egyesülni. Ez az átok ma is rajtunk ül. Ráadásul Ezek az évszázadok alatt egymást nem értő csühhét „kovácsoltak” a kőkori rokonnépekből, akiket több ízben sikerült már egymásnak is ugrasztaniuk. (Lásd az európai világháborúkat.) A babiloni történet így nyer értelmet, ráadásul így nem is tűnik oly távolinak.

Minden egyes évszázad rányomta bélyegét az ősnép lelkére. Visszaszorította „vidékre”, a mocsárvilágba a betyárok közé. Ott őrződött az ősök tudása és mind a mai napig ott dereng valami fény. No mára nem maradt túl sok, de éppen elég ahhoz, hogy tüzet szítsunk belőle és ez így jó!

A legtöbbet talán a Habsburg majd a kommunista-cionista globális erőszakszervezet pusztított. Nem törődve azzal, hogy maguk és az egész emberiség alatt vágják a Fát. A

Habsburg oktatási és „egészségügyi reform” megtette a hatását. Szinte elveszett a rovásírásunkba rejtett ismeret, gyógyítóink a bitón végezték életüket. Pusztán azért mert ebben is üzletet láttak Ezek és üzlet ez nekik mind a mai napig.

Az egészségügy ispotályokba kényszerítése részben jó eredményeket adott, hisz a „tudomány” akkori fejlődése már úgy tűnt, túlhaladta a vajákosok, gyógykovácsok tevékenységét. Az egyre erőteljesebb „fejlesztések” új patikaszereteket adtak, de ezzel együtt elsorvadtt a gyógyító munka természet és ember közelsége is. Ma kezdjük ezen tapasztalatainkat visszaszerezni több kevesebb sikerrel. Szinte az utolsó időben vagyunk, hogy megérezzük, megértsük az előttünk járókat. Ilyen felismerésre jutottam jómagam is a nyugat egyik leghíresebb kórházában, amely ma már csak árnyéka önnön magának. Erről tehetnek a kívülről állóknak tűnő városi vezetők, a kórház vezetése, de mi benne dolgozók is.

Markusovszky Lajos a XIX század derekán a magyar ember gyógyulására, javulására hazahozta az akkori Európa legfejlettebbnek mondott gyógyászatát. Akkoriban mindenkinek csodálatos volt a legújabb sebészeti technikák vagy az altatás megismerése, az éter lehetőségének alkalmazása. Az évszázadok alatt elorvasztott népi gyógyászat hiánya miatt az eliparosodott városlakó számára valóban csodaszámba ment az új ispotály. Az épület, mely oly csodát rejt magában, amit a mai ember már alig-alig ért 1928-ban nyeri el mai formáját. Az átadásról, amelyen maga Horthy Miklós akkori kormányzó is részt vett márványtábla emlékezik meg. Valaha az Élet járta át ezt a Házat. Az Élet, amely ott lappang az Ismeretlenben, amely áthatja a természetet, belebúvik mindenbe, átjár, összeköt minden teremtetett lelket. A Nagy Egyszerűsítő viszont azért munkálkodik, hogy ebből mi egyre kevesebbet észelve, pusztán az anyag szintjén megélve mindennapjainkat szolgáljuk őt. Mivel minden mindennel összefügg kicsi valószínűségét látom annak, hogy az Ispotály csak azért épült volna a Gyöngyös partján, mert a város akkoriban a legértéktelebb ingatlanát szánta volna rá. Amúgy megjegyzendő, hogy néha a értéktelennek tartott dolgok szolgáltatják a maradandókat.

Eldugottnak mondom a Csodát, amely a falakról árad, mivel az 1980-as években épült új központi műtőblokk vasbeton épületével leányékolja azt a kisugárzást, amelyet ez az épület odaáról szakadatlan igyekszik átsugározni az itt gyógyulni vágyóknak. Ebben az épületben már nem sok az „élet”, hiányzik a rózsalugas, a Tér, a friss Levegő. Érzik ezt a benne dolgozók, de az itt gyógyulni vágyók is. A II. Világháború előtt és még azt követően ápoló rendek névtelen szentjei teljesítettek még a műtőkben is szolgálatot. A műtő, a Ház akkor még szent helynek számított. Az építető valaha olyan ősi tudást rejtett a falak közé, olyan étellel töltötte meg, rajzolta a falakra, amely az Ősi Tannal teljes összhangban, egyesült erővel szolgálta az itt ténykedők, gyógyítók munkáját a kórházba kerültek baján segítő. Természetesen értették és nap mint nap meg is élték az Üzeneteket azok, akik itt szolgáltak. Ezek az üzenetek magasabb szférákban jönnek

csak át és csak az arra hangolódott lélek fogadhatja be azokat. A mai rohanó világunkban ilyen elvárni szinte lehetetlenség s a mai ember túlfutott anyagiassá válva „öven alul” éli mindennapjait, magasabb szférákba alig vágyik. Amennyiben felmerül benne ennek az igénye, alig talál segítőre, tanítóra. A nagy egyházakban csalódott a kicsiktől pedig tart, hogy kihasználják. Befelé sem fordul, mert önnön magát sem ismeri, mint a szegény asszony nagyobb fiaival visszafordul az első nehézségek láttán.

A megújulást sejtető neobarokk motívumvilága több ezer éves múltunkba nyúl vissza. Egyedi motívumai szoros rokonságot mutatnak az Euráziát átító vallásos és világi építészet díszítő motívumaival (mandala) kifejezve az egyre „materializálódó” ember Teremtésbe való rejtegetett hitét. Az épületről mindenünnen a teremtés története, a Teremtő Örök szakadatlan dinamizmusa köszönt ránk. Az Atya kiáradása, az anya és az atya teremtő ereje, a teremtés ősi motívumai néznek szembe a reggelente elfásultan a kórház falai közé lépővel vagy az itt gyógyulni vágyóval. Ahhoz azonban, hogy ezt észrevegyük fel kell emeljünk a fejünket, tekintetünket! Mivel a főbejárat ma már nem a Főt jelenti ezért az általam reggelente bejárt utat követve mutatom be szerény megsejtéseimet. A mandalából kiáradó „négyesség” valójában „ötösség” (lásd a mandala közepét) a „Világot kormányzót” és „Arkangyalait” ábrázolja. Nem szívesen vesznék el a részletekben, de meg kell említenem, hogy a keleti, nem a keresztény Róma anyafarkasának emléjén felnőtt népek szintén említést tesznek erről más nevekkkel említve ezen Mozgókat.

Az aB(a)-lakok felett szintén a teremtő Forrást ábrázolták. Ő és a belőle kiáradó Idő motívumai tekintenek ránk a falakról. A ma emberének ezek a kevésbé megfogható gondolatok nem sokat mondanak. Akinek ezt említettem vagy értetlenül fogadta, megmosolyogta vagy egyszerűen csak annyit mondott, hogy érdekes. A táguló Idő buborékai néznek szembe velünk a szemközti falról is. Mai tudományos világunk pont az Idő minőségéről nem mond semmit. Pedig, amint tudjuk szalad és mi pont Vele futunk mindennap versenyt.

Az anya és az atya teremtő ereje, az Élet illata lengte be valaha ezt a Házat, még ha gennyes, üszkös sebeket is kellett anno az itt szolgálatot teljesítő apácáknak nap, mint nap ellátniuk, gyógyítaniuk. Tették ezt szeretetből, hálából a teremtőnek, aki ad vagy elvesz, de mind azért teszi, hogy ettől az Ember többé váljék. Az élet vize omlott már a bejáratnál. Nemhiába épült az ispotály a Gyöngyös partján. Az sem véletlen, hogy a medence, a szökőkút vagy Ízis istenanya „neoklasszicistának” vallott, az élet vizét kiárasztó szobra köszönti az épületbe lépőt. Bizonyos, hogy ezzel kívánt a szobrász a jövő felé kiutat mutatni, megmutatni a következő Világkorszak Istenanyját. Ízis az örök kiáradó (víz), lábánál a teremtés másik résztvevője a Turul (tűz), a Szent Lélek madara köszönti az itt belépőt. Persze csak azt, aki észreveszi. Jómagam

közel 15 évet kellett eltöltni a falak közt, hogy mindebből valami csekélységet észrevegye és ma magaménak tudjak. A főbejárat felett érdekes motívumra bukkantam. Régi épületeink ablakai felett ma is észrevehetjük, ha nyitott szemmel járunk. A hullám, a Víz, az élet vizének jele. Az ősi gondolatvilágunkban az első, amint az első betűnk az „A”, amelyet oly sokszor hallunk a „szülőszoba” ajtajából. Középen a NAP, amely egymaga volt rég a Nő és a Férfi is (N(ő)-AP), csillag, mely valaha „D” vagy „T” betűnket jelölte (sumer - dingír). A jel olvasata AT(y)A. A "vízöntő" istenanya, Ízis szobra a bejáratnál szemben egy új, békésebb világ eljövételéről mesél. Addig még sokat kell szenvednie a magyarnak, a "Föld fiainak". Padre Pio jövendölése mégis reménységgel töltheti el a halló füleket: „Magyarország olyan kalitka, amelyből egyszer egy csodálatos madár röppen ki a magyarság és a Világ megmentésére...” (Nem szó szerinti az idézet.)

Az épület belül világos, a falakat számos ablak töri át, hogy gyógyító fénnel töltsen meg az Élet Házát. Még az oly sötét lépcsőfordulóknak is, mint látható a Teremtő Fiú jön át ma is megállíthatatlanul. Hála az Istennek a műtöbbséget nem lehetett annak idején olyan magasra építeni, hogy a Napot elzárja az épület még álló, az Idővel dacoló részei előtt. A képen legmagasabb lépcsőfordulóban lévő ablakot látjuk. A délutáni Nap harsányan tör az épületbe. Régi magyar rovásábécénk „F” betűjével írja le a fényt, a Világ Világosságát! A fény ma már a matéria hívóinak csak az elektromágneses sugárzást vagy a fotonokat jelenti, esetleg a szakembernek a radiológiai vizsgálatokat segítő röntgensugarakat, csak az anyagot. Őseinknek ennél többet jelentett. A Teremtőt, a Gy(J)ógy(j)ítót, a TANítót vagy az Atya fiát, az időtlen Időt.

Mai világunkban, amely oly zavaros, hogy az átlag ember csak kapkodja a fejét vagy már azt sem teszi csak néz ki belőle sötétben, bután, vissza kell lépünk a kályhához, az ősi energia forrásunkhoz, Teremtőnkhez. Jó páran felismertük már ezt. Azok, akik nem törődve az úri huncutsággal maradunk itthon, nap-mint nap némán, a betegek, dolgos embertársaink

védelmében tesszük a dolgunkat, toljuk el az akadályokat a gyógyulni vágyók útjából. Azok vagyunk, akik a beteget, a hozzátartozót még emberszámba vesszük. Elmondjuk nekik az örömhírt, de hitegetni sem hitegetjük őket, ha közel a földi vég. Nem vagyunk sokan, de elegenden. Elegenden ahhoz, hogy a Föld sói, ízei lehessünk és továbbvigyük azt a gondolatot, amit ezek a falak is sugároznak. Ez a tudás nem pénzfüggő, mint ahogy egy mosoly sem az. Nálam okosabbak szerint is a látható Világunknak ma már csak a 10 százalékát látjuk. Vagy még annyit sem... Csak akkor élhetjük meg egészségesen a mindennapjainkat, csak akkor tudunk valóban segíteni mások baján, ha meglátjuk a láthatatlant is.

A Teremtő mindennap küld jeleket. Még a legnehezebb időszakban is. A műtő ablakából látható a szemközti apácázárda homlokzatán az „angyali üdvözlés”. Látható ma már az utca felől is. Látható azért, mert mutatni akarta magát. Amikor észrevettem egy magas tiszafa állta el az útját.

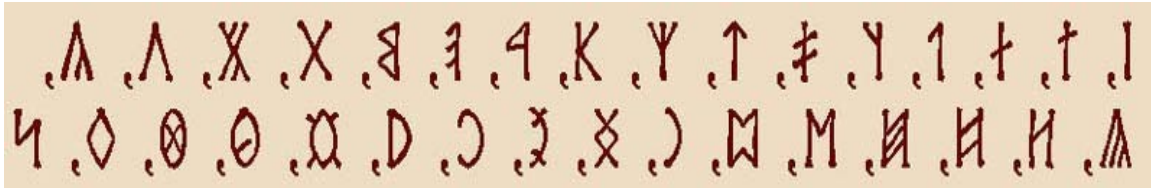

Pár hónappal később egy vihart követően meghajolt az a fa, derékbatorten szabaddá tette az Üzenetet, amely a Fény Fiú eljövetelét hirdeti. A „hírhíró” Gábiel üzen fentről: „Ne csüggedj! Testet öltött! Rövidesen megszületik! Megszületik Ő minden évben, minden nap, minden percben s annak töredéke alatt is. Csak ma már nehezen értjük az üzenet lényegét, mely a szakadatlan Teremtésről szól és szakadatlan hív az abban való részvételre. Nem tudok mást mondani csak azt, hogy ne csüggedjünk. A jelek most is érkeznek, a Teremtő ma is szakadatlan működik. Még akkor is, ha a negatív erők folyamatosan azt szajkózzák, hogy nem létezik. Lelke rajta mindenkinek, hogy meghallja-e magában a hangját. A hangját, ami nem harsog ma sem mást: „Teremtsetek Rendet! Tegyétek a Házamat újra az Élet Házává!”

A teremtés nyelve a magyar, mondják. Valószínű, hogy a kőkori népek nyelve és kultúrája egységes volt. Ezt a nyelvet és kultúrát csak nagyon elszórtan védte és őrizte néhány nép. Ebből a lehető legtöbb itt a Kárpátok ölelő karjain maradt meg. Ez is kopik, hisz a mindennapi megélhetéséért küzdő egyén, család a legkevesebbet gondol ősai kincsének őrzésével. Szerencsére mindig voltak olyanok, akik kivétettek ebből a tömegből és átmentették egy-egy generációnyi időn át a Teremtő tudását.

Ezen tudomány az ősi rovásírásunk alapja is. Rovásábécénk őrzi a teremtés ősi mozzanatait és bepillantást engednek a folyamatba, amelyet a mai tudományosságunk el sem tud képzelni. A tibeti tanítók úgy tudják, hogy ezek a törvények az elmében hatnak. Abban az elmében, aki az emlékezetünket is adja, amely a Világot tartó életfának TER-et ad, ölen ringatja, méhének Gyümölcse (gyüm - güm – gom – mog – mag – öl – él – cse -csí – csíra), a mi tudásunk szerint Krisztus.

Azt, hogy a székely ÁBC-t mivel kezdte a magyar, a magus, a tanító nem tudni. Valaki az 'SZ', a születés betűjével kezdi. Egy székely asszony viszont kapásból a 'fogantatást' adta magyarázatul és az 'F' betűt (a Fi, Fé, Fény betűje) jelölte elsőként. Ő is az egyik tanítóm volt, míg élek emlékezek rá.

A befejezést a halál, a 'H' betűnk mutatja. Azonban ez nem a VÉG pusztán a haladás a LÉT (LÉ-TÓ) egy más dimenziója felé. Nem is halál, mint HAL betűnek hívnám, hisz olyan mint halál nem létező folyamat, pusztán illúzió, mint maga az ÉLET is (él és él között vágjuk a különbséget). Végigvinni az összes elemen nem tudom az olvasót. Ez egy komolyabb munka

része kell, hogy legyen. Egyébként ezt már mások megtették előttem. Egy-egy számomra érdekes vagy meglepő gondolatot viszont szívesen megosztok másokkal is. A keretet szerintem is e két útjelző adja. Az elme materializálódása ezen keretek közt történik. Mint egy bimbó (olasz gyermek) úgy mutatkozik meg az új élet, s szökell virágba az évek alatt, hogy beérve gyümölcsöt hozzon. Ezt a csodát nem képes elvenni tőlünk senki sem. Akárki uralkodjék is az ősi népeken.

Az 'A' betűnk az ALAP. Ez alapoz, ez ad stabilitást a házunknak, sátrunknak (S-T-R – őS-Tér). Szárának továbbhúzása adta a GÖR-ÖG-ök alfáját. Az omegájukat valószínű, hogy az 'É' betűnk adta, elforgatva. ÓM (Óma) ÉG(J)A, ahová visszavágyik a Lélek. A hivatalosok az „őseibert” köztük a Neander völgyit primitívnek állítják be, pedig ő ebből megértett valamit, hisz halottait magzati pózban helyezi örök nyugalomra, vörös festékkel beszőrva. Oly csodálatos, hogy ez is érthető ősi nyelvünkön.

A 'X' a B betűnk, amely Nimródót, Mén-ródót, az égi Oriont (Úri-hONT) eleveníti meg nekünk mindennap. Jele volt a gömb is, a MAG, amelynek ősur a 'UR MAH'-ja az oroszán (asszír nyelven). Ennek szobraival még ma is találkozunk egynehány portán.

A 'C' a celőke vagy a nyílvevő, amellyel csak az arra kiválasztott jelölhette az utat, a célt. Az Ég felé tartást. Érdekes, hogy a francia őrizi ezt az irányt és az eget, amelyről mi azt tudjuk, hogy ÉG, TÜZES, ők az elérendő célnak ismeri.

A 'CS' a csí, a csa, a csatorna (csa - forrás, tor-kör - cső, na-növekedés, kiáradás) maga a forrás egyik megnyilvánulása. A 'CSO'-t egy négyzettel is ábrázolták, míg a KO-t egy élére állított rombuszsal az ékkel. E két forrásjelölésünk még ma is megvan egy magyar mondókánkban: „Kí-csí vagyok Én, majd meg nővők Én...” Ők az anyagi világ TEREMTŐI. Kettejük egyberajzolt KÉPE a 8 szögű csillag vagy DINGIR, Tündér. CSÍ vagy CSO, ahogy a CSORNA városunk nevében a FORRÁS ANYA, KÍ vagy KO, KŐ a KŐ ÚR, KR IST (amint az a németben ist – VAN), Krisztus! És láss csodát, amíg lehet. Fotózzuk le az út menti szobrainkat. Nagyboldogasszonyt a kisdoddal. Az anyagi világunk megteremtőit. A „NAGY BUMM” előtti pillanatokat. Őseink ezt is tudták.

A következő betűnk a „hagyományosnak” mondott ÁBCnkben a 'D'. Az ahol a helyeD van. Az alföldi juhászbojtártól egyszer megkérdezték, hol van a Világ közepe. Az rajzolt egy keresztet aztán a közepére bökött: „Ímhol a subám alatt!”. Valóban mindenkinek a „tudatos” énje oda vetíti a Világ köldökét, ahol ő éppen tanyázik. Sokan érzik, hogy ez a hely a szívünk közepe.

Jelen felsorolásban főként a mássalhangzókat figyelem. A következő az 'F'. A Főd. A Fény helye, ahova tart a Fény, a Világ-világa, hogy termékenységet hozzon, Életet fakasszon. A

körbe zárt egyenlő szárú kereszt mintha összevonás, összevont jel lenne. A mandorlában (mandulában) ülő 'sz' jel az ŰS-t, Ős Szület jelöli. Nőies motívumként az életre, a búzaszemre hasonlatos. Az öt keresztetző Íge eredménye a Fi, a Fény fia, akit az egyenlő szárú kereszttel ábrázoljuk. Milyen érdekes, hogy erről (ti. egyenlőszárú-e vagy nyújtott?) a keleti és nyugati ortodoxia milyen jóízűen elvitatkozott évszázadokon át. Pedig oly egyszerű.

A 'G' az eget rajzolja. Kis sátor a nagy alatt, de ábrázolja Nutot is, az égboltot tartó anyát, aki minden évben újraszüli fiát, Hórust (ho-ur-us), a Fényt. Ez a mítosz segített hozzá, hogy megértsem keresztnevem eredetét. Miután évekig hallgattam, hogy neveink zöme héber eredetű, vettem a fáradságot, utánajárjak: GEB NUT fiútestvére, a föld ura, minden évben, gyümölcsoltó (güm – gom → mog -mag) Boldogasszony idején elveti a MAGOT, hogy NUT kilenc hónap múlva újraszülje a NAP Fiát. Érdekes hasonlóságot mutat e jel a 'T' jelünkkel, amely a teret mutatja (Tejutat?).

A 'GY' betűnk, melyet Telegdy eGi-nek mond, az EGY, ÉIŐ, ÍGAZ ISTENT jelöli. Ma is. Templomaink nagy részén még ma is „kettős kereszt” található, amely ír. Leírja számunkra, hogy aki ott belép az az EGY HÁZÁBA tér meg. A magyar ember gondolatvilágában évezredekig megmaradt, nagyapáról fiúra szállt a gondolat, hogy a magyar férj és feleség. Erdély országban még a mai napig tudják, hogy a férj is feleség, hisz csak kettejük egysége teremti az EGYet. Ilyen formát ölt az Életfa is.

GAB RI ÉL magasba emeli az EGYET és a FÉNY FIÚT.

A 'H' betűnk a kiadás, a magasba törés betűje. A haladásé és nem annyira a halálé. Egyebekben ez utóbbi is csak egy haladás. Valahonnan valahová. Nagyon hasonlít a formája a hajfonatra is, amely a hun-avar-magyar népesség kedves hajviselete volt és még ma is látni kislányokat piros pántlikával. Valaha a világ, a benne élők ugyanúgy tudtak egymásról, ugyanúgy tartották a kapcsolatot a rokonnépekkel, mint ma. Ugyan nem olyan frekvensen, mint a mobiltelefonok világában, de tartották. Tudtak az 'újvilágban' az 'óvilágról' és viszont. Egyre valószínűbb, hogy azt a mesét, amit évszázadokon át tanítottak gyermekeinkkel és velünk újra kell gondolni. Ti. nem Kolombusz fedezte fel Amerikát. Egy jó szándékú papi kaszt, a „fehér”, megvilágosult mágusok rendje évezredekken át vitte távoli vidékekre a tudást és őrizte azt meg a világ számos pontján. A pilisiek, pilisteusok valóban fehér barátok, testvérek voltak. Ezért meglepő, amikor az alábbi képeket megmutatom ismeréseimnek és ők rávágják: kalocsai vagy matyó hímzést látnak.

Nahua minták női ingen.

A 'J' érdekes hasonlít az 1-re. Valóban. Az EGY a JÓ. És ezt így mondta a magyar: „A JÓ Istenben bízok!” A jelenleg használt 'JÖ' betűnk már összevonás, a J és az Ó betűink egysége. Mintha kimondaná a teremtés nyelve: a JÓ az Ó, ŐSI, kezdetektől való és JÖ is egyben, folyamatosan áradó. Azt is jelzi, hogy ez az ŐS Folyó, FŐ JÓ, az egyedüli. Ráadásul VÍZ minőségben, anyai. Talán ma is Őrá várunk, hogy újra kiáradjon, új Életet fakasszon.

A 'K' betűnk az OK vagy az EK. Valóban két 'K'-nk volt. AK vagy az AGG, Öregasszony és az ÉK a Ki(ő)sasszony, két OK FORRÁSUNK. Lehet, hogy megbotráncolnak sokan, amit most elárulok. Pedig ezt még a római egyház emberei is tudják. Ők ketten ANNA és MÁRIA. Nagyboldogasszony és Kisasszony. Az anya-lánya kettős. Őseink is tudták, hogy a teljességet csak az anya tudja továbbörökíteni a lányának. Ma a „modern” technika adott erre a tudásra bizonyítékot: testi sejtjeinkben az anyánktól örökölt alkatrészek vannak. Apánktól 'csak' a fél genomunkat (FÉL kromoszómaszerkezet, amely az anyáéval egészül ki teljessé!) és az isteni szikrát, a sejtosztódásért felelős központot kapjuk.

Az 'L' betűnk a LÚ, a látható fény, a FÉNY megtestesülését jelöli. Eleink azért áldoztak fehér lovat, hogy ezt a láthatatlan FÉNYT felszabadítsák. A régi kínai képirásban (amelyet ők is a hunoktól kaptak.) az 'L' betű úgy is néz ki, mint egy stilizált ló.

Az 'LY'-ről már ejtettem szót. Telegdy ELI-nel, Élinek hangzósítja. Valóban az Élő forrás, a megmozduló Isten (Őstevő) képét rejtették eleink a jelbe. Emese ágyékából fakadó forrás is, az az Életfa, amely az ELMÉBŐL árad, fejlődik, mozog, ÉL.

Az 'M' a magasságos magosságos. Egyesek a magas hegységekkel, a női keblekkel hasonlítják. A MAGOS valóban MAGOS a FÉNYMAG hordozója, aki a világot tartja kebelén. Ma Máriának mondjuk, valaha tudtuk, hogy Ő az IDŐS ANYÁNK. Hallottam már olyan megközelítést is, hogy ez a jel az anyaföldet ábrázolná. Bármilyen megközelítésből szemléljük is, ugyanazt látjuk. Olyan ez, mint az EKG tappancsai. Különböző helyekről szemlélődnek, de mind ugyanazt nézik: a Szívet.

Az 'N' a nő, a növekvő. Hasonlatos a HOLD ciklusváltozásában a növekvőre. A ívelt betűink egyébként is a növekvő majd elhaló és újjá születő Hold fázisait mintázzák. A nő minőség, asszonyaink életútja is megjelenik bennük. Az 'NY' szintén ebbe a sorba tartozik.

A 'P' a pihe, a szárny, amely felemel, fel felé mutat. Egyesek a P-B-F-V elől képzett mássalhangzóink váltakozásából ítélve fésű betűnek mondják. Mindkét megközelítés jó. Tudnunk kell azt is, hogy e jel duplázva egymásnak háttal egy felfelé törő sólymot, fénymadarat ábrázol, amely így is a szárnyalással hozza összefüggésbe a jelet.

'R' a rúd. A rúd valóban férfias szimbólum. Az Úr szimbóluma. A fejedelmi 'pálca', 'jogar' így értelmezhető. Úgy Egitában, mint nálunk vagy a tengerentúlon. MÉNRÚD neve sem jelent

mást, mint a teremő atyát.

Az 'S' betűnk a sátor, melyben az ŐS foglal helyet. A sátor, amely őstér is. Az a befogadó közeg, ahol megmutatkozunk, térülünk-fordulunk anyagi mivoltunkban.

Az 'SZ' sokak számára a születéssel kapcsolatos. Nekem a szár a növekedést szimbolizálja. Egyben bizonyos haladást, ég felé törekvést is jelöl. A kisgyermek is ezzel kezdi a rajzait mielőtt megtanulna ívelt jeleket, kört rajzolni. Molnár V. József erről kimerítően értekezik. Igazán tőle lehet ebben a témában okulni.

A 'T' a tér. Kapcsolatban van az TEREMTŐvel, az ÉGI JÓVAL, NUT-tal jele hasonlít a 'G' betűnkhez.

A 'TY' betűnk pedig a 'X' azaz a 'Bé' betűnkre hasonlít. Egyes okfejtések szerint az ATYÁK hatan lennének, ennek megfelelően hat atyai jelkép van. Így hatan alkotják, teremtik, hatják a TŰZET, a pergő-forgó, kavargó Univerzumban (uni – one – ana – ünő). Természetesen ez az ATYASÁG nem a földi értelemben vett férfiúság, a nemek itt nem a földi ember nembéli különbség tételével értendők. Ebből a TŰZBŐL az EGYIK ÜK a MI ATYÁNK, aki az ŐSANYÁNK vizében alkotja a Világunkat a Fényt, a KÍ térül-fordul, burjánzik, hogy életet fakasszon.

A 'V' betűnk a vályú, a vágat, a forrásnak utat adó. Hasonlatos a mai 'M' betűnkre. Arcos korszainkra már évezredekkel ezelőtt rajzolták Kárpát hazai eleink. Mesterházy Zsolt gyűjtéseit érdemes átlapozni. Megdöbbenő megállapításai vannak. Ő is akár csak Cser Ferenc vagy Darai Lajos arra világítanak rá, ami számomra is egy ideje megértett tény (A mitokondriális DNA és az Y kromoszóma változatok ismeretében.). Az emberek nem változtatnak egykönnyen hazát, nem kóborolnak és valaha sem kóboroltak eszetlenül a pusztákban. Legalábbis a magyar illetve azzal rokon népek nem. Ma is ugyanott élnek, mint elődeik tették. Emlékeznek 6-7 emberöltőnyivel vissza, hogy honnét származnak és ha helyet kényszerülnek váltani (világháborúk) akkor is csak rokonnépek közelébe költöznek. Elmondható tehát, hogy eleink nem szívesen VÁL -tak el az ősi földektől. Amennyiben egy adott terület szűknek bizonyult úgy valóban új helyet kerestek maguknak, de megtartották ősi szokásaikat, emlékeiket. Csak így tudták biztosítani a túlélésüket, további fejlődésüket. A történelemhamisítók persze ezt is tagadják, összekeverik. Ezért találták ki az un. népvándorlás teóriákat. No meg persze azért, hogy az eredetet, a Kárpát hazai kiáramlást el lehessen tussolni.

A 'Z' a zár, a 'ZS' a zsák betűnk, mondják. A zár, amely lezár, bezár, megakaszt. Hasonlatosan a hármasságot tükrözi, mint a 'ZS', a zsák betűnk. A zsákba is bezárni szoktunk (lásd magyar népmeséinket). Így a két jelet nagyon közelinek gondolom egymáshoz. Egyebekben a 'ZS' hasonlatos az Istenfára, Ő a zsenge. Elágazásaival a zárásból induló megújulást is jelezheti.

Ennyit osztanék meg gondolataimból. Kavargóak, mint a tüzes-víz. Át kell rajtuk haladjak, mint a legkisebb fiúnak, hogy megújulhassak és egyszer tisztán láthassak. Évek alatt, miközben araszolgotok a hegyemen észrevettem, hogy ez a hegy egyszer üvegheggyé lesz. Ma még csak a szitán látok át, de egyszer remélem a vashegyen is által tudok pillantani. Várom a TANÍTÓMAT, hogy milyen próbát állít eléem legközelebb.

Addig is jó utat, Barátom!